

CAPITOLUL 1

Sunt tot felul de opere de artă valoroase la Florența, în Italia – inclusiv opere furate.

De aceea noi șase – întreaga familie Kidd – stăteam înghesuiți într-o camionetă electrică, alimentată cu energie solară, și filam, în toiul nopții, un garaj de pe o stradă pietruită, cufundată în întuneric.

Strada era atât de veche și de îngustă, probabil fusese făcută în Evul Mediu, înainte ca bogata familie Medici să declanșeze Renașterea prin sponsorizarea unor tipi precum Michelangelo, Raffaello, Donatello și Leonardo (artiștii, nu Țestoasele Ninja).

Mama era la volan. Storm era în față, stând cu dispozitivul ei pentru vedere nocturnă îndreptat spre intrarea de la garaj. Tata și frațele nostru adolescent, Tommy, erau în spate, unde cică e loc de bagaje. Amândoi erau

deghizați în echipament de comando: pantofi negri, pantaloni negri, helânci negre și căciuli negre, strâmte, pe cap. (Tommy s-a plâns că îi stătea părul groaznic din cauza căciulii.)

Eu și Beck stăteam pe bancheta din mijloc. Noi, fiind cei mai mici, trebuia să „stăm nemișcați și să fim cu ochii în patru”, pentru că această misiune putea „să se ducă naibii rapid”, după cum spusese tata.

— Auziți? am șoptit, în timp ce mama și Storm erau concentrate asupra intrării de la garaj. Camioneta asta este alimentată de panouri solare. Cum funcționează noaptea?

— Pe baterii, a spus Storm.

— Poate vrei să încerci și tu așa ceva pentru creierul tău, a adăugat Beck.

— Hei, gemenilor! a spus tata, din spate, încetați cu pălăvrăgeala, vă rog. Nu vrem să ne compromitem poziția.

Așa se spune în limbajul spionilor în loc de *Nu ne băgați în belea din cauza vorbăriei voastre zgomotoase*. Mama și tata au lucrat pentru CIA și au ajutat la apărarea Americii

de amenințări. Acum noi toți suntem într-o misiune și mai importantă: să salvăm comorile omenirii – și nu mă refer doar la opere de artă și la artefacte antice (sau, în cazul lui Tommy, la „gelul ăsta grozav pentru păr”, pe care l-a descoperit el în Franța).

Câteodată cred că părinții noștri își doresc ca noi să salvăm întreaga planetă!

CAPITOLUL 2

Ne aflam în Italia și filam tocmai acest garaj pentru că mama aflate un pont foarte tare de la pirații care au răpit-o în Cipru.

Băieții aceia răi tot trăncăneau despre niște contrabandiști care transportau prin Florența un sarcofag vechi de 2600 de ani, decorat foarte minuțios.

Iar sarcofagul nu era gol. În sicriul străvechi nu se găseau rămășițele înfășurate în pânză ale vreunui faraon, ci, după cum spuneau cei ce au ținut-o captivă pe mama, fel de fel de vase din ceramică și sculpturi scumpe erau ascunse înăuntru. Urma ca

„importatorii” să îl predea „exportatorilor” în acest garaj.

— EM 429TY, spuse Storm, de pe scaunul din dreapta pe care era ea cocoțată. Ei sunt.

Storm are o memorie fotografică, așa că ei îi revine sarcina să memoreze lucruri precum numerele de pe plăcuțele de înmatriculare ale răufăcătorilor. Niște spioni, prieteni cu părinții noștri (genul acela de prieteni care au sateliți), urmăriseră camioneta cu marfă condusă de contrabandiști spre Florența din-spre portul mediteraneean Livorno.

— Acum intră în garaj, a spus mama, lăsând jos dispozitivul cu vedere nocturnă.

Încă mi se pare ciudat să o văd cu părul blond. A trebuit să și-l vopsească, să n-o recunoască infractorii. E o chestie tipică spionilor.

— Era așteptată sosirea lor. Tocmai au ieșit doi bărbați din întuneric.

— Să ne mișcăm, i-a spus tata lui Tommy. Bick? Beck? Probă de microfon.

Eu și Beck ne-am lovit ușor în piept ca să ne pornim căștile tactice, supertari.

— Facem proba, unu, doi, trei...

— Tare și clar, a indicat mama.

— Eu și Tommy intrăm, a spus tata. Bick și Beck?

— Da, să trăiți? am spus noi în același timp.

— Voi doi ne urmați și îi raportați mamei și lui Storm. Oricum, sub nicio formă nu aveți voie, repet *nu* aveți voie, să intrați în garaj.

— Nu, să trăiți.

— Adică „Da, să trăiți”?

— Da, să trăiți.

— Așa, da. Bine, Tommy. Fii pe poziție.

Tata și Tommy au introdus câteva seturi de baterii în armele lor cu electroșocuri. Nu voiau să împuște cu gloanțe niciun răufăcător, dar aveau de gând să folosească electroșocul asupra lor, dacă era nevoie.

Mama se întoarse pe scaunul ei.

— Thomas? a spus ea. Să ai grijă.

Desigur, se referea la amândoi: Tommy Aiuritul, cel de șaptesprezece ani, și Dr. Thomas Kidd (adică tata).